

eller ikke, er lagt særdeles Vægt paa, at der i de senere Aar, som ogsaa i indværende Finantsaar, har fundet aldeles extraordinaire Udgifter Sted. Jeg skal ikke gaae ind paa Begrebsbestemmelsen om, hvad der er Ordinaire, hvad Extraordinaire, og hvad aldeles Extraordinaire, men jeg troer blot at burde udhæve og fastholde, at der i Statshuusholdningen aarlig vil foresalde Udgifter, der ikke ere ordinære. Enten man nu vil falde dem extraordinaire eller aldeles extraordinaire, saa er det dog saadanne, som hvert Aar ville komme tilbage, hvert Aar indfinde sig, og det forekommer mig, at Erfaringen taler for, at de aarlig indfinde sig i forøget Størrelse. Jeg skal blot erindre om, at i de tidligere Budgetter, der bleve affattede, navnlig fra 1841 til 1846, var der et særegent Capitel, som handlede derom, hvortil der var opført en Sum af 800,000 Rd. Det er ingenlunde senere opført, men jeg troer, at man hvert Aar vil finde saadanne Udgifter, der ere udenfor de ordinære Udgifter, og at de hvert Aar ville komme tilbage, om end under et andet Navn. Jeg veed ikke, om man saaledes i sin Tid kan ville henregne de Udgifter, som ville finde Sted med Hensyn til Jernbanen, og som ganske vist ere meget betydelige, til de extraordinaire, eller til de ordinære. Jeg haaber, at Jernbanen til Korsør snart vil blive færdig, og jeg haaber, at der snart vil komme en Jernbane i Jylland. Derved vil vistnok finde en meget betydelig aarlig Udgift Sted, og jeg troer derfor ikke, at man kan aldeles berolige sig med Hensyn til, at den ærede Finantsminister har lagt saamegen Vægt paa den Forskiel imellem ordinære og extraordinaire Udgifter. Jeg troer, uden at gaae nærmere ind paa den Sum, der er anført, at det er ikke tilstrækkeligt at trøste sig med, at disse Udgifter dog kun ere extraordinaire.

Forsaavidt der er blevet anført af den ærede Minister, at, naar man tager Hensyn til de Afdrag, der gjøres paa Statsgjælden, det da ikke kunde siges, at der finder en egentlig Formindskelse af Statsformuen Sted, — og han oplyste det med Tal, hvorved han, saavidt jeg opfattede ham, kom til det Resultat, at der vilde vise sig i Faveur af Statsformuen et Beløb af 470,000 Rd., — ja, saa indrømmer jeg, at dette er et Factum, men man maa dog erindre, at en Statsgjæld er contraheret paa den Maade, — og det er Tilfældet med vor Statsgjæld — at den forrentes og tillige amortiseres, og man maa altsaa henregne Udgifterne ved Amortisationen til ordinære Udgifter, til hvilke der skal staffles Udvei igjennem de ordinære Indtægter, og ikke saaledes, at de skulde dækkes ved Salg af Activer. Jeg troer ikke, det gaar an paa denne Maade at ville fremtvinge en Balance imellem Indtægter og Udgifter, ligesom jeg ogsaa troer, at det tilsidt vil vise sig, at det ikke lader sig udføre, idet man neppe vil kunne vedblive at sælge Saameget, som efterhaanden behøves til at dække Afbetalingen paa Statsgjælden.

Naar den meget ærede Finantsminister har gjort opmærksom paa, at der specielt for Kongeriget findes en Udgift i § 34, der egentlig ikke kan kaldes en Udgift, da den er rentefrie Forskud eller Laan, og altsaa, saavidt jeg skønner, maa være at henregne til Activerne, da har jeg meget godt kjendt disse Udgifter; jeg har imidlertid ikke villet gaae ind paa dem, fordi jeg derved kom til at maatte antage, at der maatte være fælles Activer, som ere specielle for Kongeriget, men jeg efter den Betragtning, hvorfra jeg er gaaet ud, ikke kan gaae ind paa, at der her maa være specielle Activer for Kongeriget. —